

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/211/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515206887
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515206887.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 14, Bratislava, IČO: 35 886 013, právne zastúpená spoločnosťou AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: B. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, M., o zaplatenie 13.995,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7. júna 2017, č.k. 14C/318/2015-177, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách, vecne súd dôvodil, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 13.995,26 eur s príslušenstvom s tým, že predmetnú pohľadávku nadobudol od postupcu Slovenskej sporiteľne, a. s. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 27.03.2014. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a. s. dňa 17.05.2013 uzavrela so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere č. 5042401948, na základe ktorej poskytla žalovanému úver vo výške 12.000,- eur. Žalovaný úver nesplácal riadne a včas. Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného listom z 22.11.2013 k úhrade sumy 861,39 eur, pričom dokladom o odoslaní výzvy žalobca ani jeho právny predchodca nedisponuje, pretože ide o zásielku, ktorá nebola zaslaná doporučené. Postupca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) listom z 21.02.2014 vyzval žalovaného k zaplateniu sumy 1.763,91 eur s upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ktorá zásielka sa vrátila odosielateľovi ako neprevzatá v odbernej lehote. Následne postupca v zmysle čl. 7.6.1 VOP vyhlásil listom z 12.03.2014 mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 11.03.2014 a vyzval žalovaného k úhrade sumy 13.858,54 eur. Zásielka sa vrátila odosielateľovi ako neprevzatá v odbernej lehote. Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupca Zmluvou o postúpení pohľadávok z 27.03.2014 postúpila pohľadávku voči žalovanému na žalobcu a túto skutočnosť oznámil postupca žalovanému listom z 01.04.2014. Následne vyzvala žalobkyňa žalovaného na plnenie výzvou z 03.07.2014.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že tu ide o vzťah spotrebiteľský, následne z úradnej povinnosti skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, ktorý tvrdil, že nadobudol pohľadávku od banky zmluvou

o postúpení pohľadávky a dospel k záveru, že zmluva o postúpení je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, v dôsledku čoho žalobca nie je aktívne legitimovaný v spore. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené podmienky postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré musia byť splnené súčasne. V danom prípade bola postúpená pohľadávka v sume 13.995,26 eur s príslušenstvom, pričom žalovaný bol vyzvaný na úhradu tejto sumy listom z 12.03.2014. Je nepochybné, že ak k postúpeniu došlo 27.03.2014, nebola dodržaná zákonom stanovená lehota 90 dní omeškania po výzve banky. Na uvedenom nemení nič skutočnosť, že žalovaný bol vyzvaný listom 21.02.2014 k úhrade 1.763,91 eur, nakoľko predmetom tohto konania je zaplatenie sumy 13.995,26 eur s príslušenstvom, pričom len pre úplnosť súd dodal, že v konaní pokiaľ ide o výzvu z 22.11.2013 nebolo preukázané ani len jej odoslanie (pričom taktiež sa nejednalo o výzvu na zaplatenie sumy, ktorá je predmetom konania). Na podporu svojho právneho názoru súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 7Cdo/26/2017 a sp. zn. 1 Cdo 147/2017). Pokiaľ ide o zmluvné dojednanie možnosti postúpenia pohľadávky, obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne, a. s. v bode 19.16 toto ustanovenie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku, keďže umožňuje obísť splnenie predpokladov pre postúpenie pohľadávky uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Preto súd z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a konštatoval, že plne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni; tento nárok mu však nepriznal, nakoľko mu v konaní trovy nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd podľa názoru odvolateľa nesprávne posúdil otázku platnosti postúpenia pohľadávky. Nárok je už vymožiteľné právo a to aj súdne, je teda zrejmé, že keď zákon hovorí o práve postúpiť pohľadávku, myslí sa tým právo postúpiť celý záväzok dlžníka (pohľadávka = splatný aj nesplatný záväzok dlžníka) a to tú pohľadávku, ktorá zodpovedá peňažnému záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní. Ak zákonodarca v posudzovanom predpise uvádza „ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe“, tak túto vetu je nevyhnutné vykladať tak, že ak je dlžník v omeškaní čo len s časťou peňažného záväzku voči banke, môže banka postúpiť celú svoju pohľadávku, ktorá zodpovedá celému peňažnému záväzku dlžníka a nie len jeho omeškanej časti a to aj bez súhlasu dlžníka. Takémuto výkladu napovedá viacero skutočností napr. zákonodarca nepoužíva rovnaké označenie pre omeškanú časť záväzku a pre celú pohľadávku. Ak by úmysel zákonodarcu smeroval k možnosti postúpiť iba omeškanú časť pohľadávky, jedná by to výslovne v zákone uviedol a jedná by to sporná časť zákona by potom mala znieť napr. že „ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka túto (omeškanú) časť peňažného záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe“. Nie je žiaden racionálny dôvod identifikovať predmet v hypotéze právnej normy ako „čo len časť peňažného záväzku“ a následne ten istý predmet označiť v sankcii právnej normy ako „pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku“. V zmysle posudzovanej právnej normy stačí byť podľa názoru žalobcu v kvalifikovanom omeškaní len s časťou peňažného záväzku a v takom prípade je banka oprávnená postúpiť celý tento záväzok, nielen jeho časť, aj bez súhlasu klienta, čo v podstate potvrdzuje aj druhá veta posudzovaného ustanovenia (toto právo banka nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva). Ak by sme akceptovali výklad prvoinštančného súdu, táto veta by nedávala zmysel a bola by nadbytočná. Názor súdu prvej inštancie už vôbec neobstojí pri druhej časti tejto vety za bodkočiarkou „... to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“. Ak by sme totiž uzatvorili, že časť pohľadávky je už uhradená a teda nie je čo postupovať, nie je zrejmé potom, akú skutkovú situáciu by mala upravovať časť druhej vety za bodkočiarkou. Právnomu názoru žalobcu zodpovedá aj tretia veta citovaného § 92 ods. 8 ZoB, v zmysle ktorej je pri postúpení pohľadávky banka povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka. Pokiaľ by bolo možné postupovať iba jednotlivé splatné splátky a ich príslušenstvo, ako chybne uvádza prvoinštančný súd, postúpenie iba časti pohľadávky by stratilo ekonomický zmysel. Banke by ešte k nesplatennej časti pohľadávky chýbali originály zmluvných podkladov a pohľadávka by sa v tejto časti stala pre banku nevymáhateľnou. Aj pre samotného dlžníka by postúpenie iba časti pohľadávky predstavovalo nadbytočnú a nehospodárnu komplikáciu. Podporne odvolateľ poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/132/2017, nález

Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 625/03 zo dňa 14.04.2005, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.04.2008 a nález Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 87/04 zo dňa 06.04.2005. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 362 ods. 1 a § 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), a obsahuje zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a treba ho potvrdiť.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14C/318/2015 bolo zaplatenie sumy 13.995,26 eur s príslušenstvom. Rozsudkom, napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu v celosti zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

8. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel k správne právnemu záveru, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd a to, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu vecnú legitímáciu, keď síce predložil zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorú však bolo treba vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho bolo treba žalobu zamietnuť.

9. Súd prvej inštancie vyvodil neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo skutočnosti, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok postupiteľnosti predmetnej pohľadávky zakotvených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Podľa tohto ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Ak predpoklady ustanovené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná.

10. Odvolateľ v predmetnej veci namietal, že v tomto prípade stačilo, aby bol žalovaný ako dlžník v kvalifikovanom omeškaní čo len s časťou peňažného záväzku voči banke a v takom prípade bola banka oprávnená postúpiť aj bez súhlasu klienta celú svoju pohľadávku, ktorá zodpovedá celému peňažnému záväzku dlžníka a nie len jeho omeškanej časti. Podmienky postúpenia pohľadávky ustanovené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách preto boli splnené.

11. Odvolací súd sa však po preskúmaní veci musel stotožniť so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca nepreukázal, že predmetná pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na neho, spôsobilá na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to z rovnakých dôvodov, ako boli vyslovené už v odôvodnení napadnutého rozsudku. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zákone o bankách vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiadúce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré

nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu Zákona o bankách (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ustanovením § 92 ods. 8 tohto zákona teda zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožnenie dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Ak predpoklady ustanovené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Podmienkami platného postúpenia pohľadávky je v zmysle tohto ustanovenia preukázateľné jednak zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť v prípade postúpenia pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu splnené.

12. V preskúmvanej veci išlo o pohľadávky z úverovej zmluvy uzavretej medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s., teda bankou a žalovaným ako spotrebiteľom dňa 17.05.2013. Poskytnutý úver vo výške 12.000,- eur mal žalovaný splácať v 120 dohodnutých mesačných splátkach od 15.07.2013 do 15.06.2023. Keďže žalovaný nesplácal úver včas a riadne, banka vyhlásila dňom 11.03.2014 mimoriadnu splatnosť úveru a následne dňa 27.03.2014 uzavrela so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou mu postúpila aj pohľadávku vyplývajúcu z predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca tvrdil, že banka pred postúpením adresovala žalovanému viacero výziev na úhradu pohľadávky (resp. jej časti) a to výzvu zo dňa 22.11.2013, výzvu zo dňa 21.02.2014 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.03.2014. Žalobca však v tomto spore preukázal zaslanie iba posledných dvoch výziev. Z obsahu spisu vyplýva, že banka vyzvala žalovaného dňa 21.02.2014 z dôvodu riadneho nesplácania úveru na zaplatenie dlžnej pohľadávky (resp. jej časti) vo výške 1.763,91 eur, s platením ktorej bol v tom čase v omeškaní, doručenie zásielky mal súd za preukázané (kópiu poštovej zásielky vrátenej dňa 18.03.2014 odosielateľovi pre neprevzatie v odbernej lehote). Následne banka listom zo dňa 12.03.2014 oznámila žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru spolu s výzvou k úhrade dlžnej sumy vo výške 13.858,54 eur a aj doručenie tejto zásielky žalobca preukázal (kópiu poštovej zásielky vrátenej dňa 08.04.2014 odosielateľovi pre neprevzatie v odbernej lehote). Pokiaľ však ide tvrdenú výzvu banky na úhradu dlhu zo dňa 22.11.2013, na jej preukázanie žalobca neprodukoval ani žiadny dôkaz o jej doručení, ani dôkaz o jej odoslaní (napr. poštovým podacím hárkom) a takýto dokument je potom z hľadiska dôkaznej sily bezcenný.

13. Pokiaľ teda žalobca v spore preukázal iba zaslanie výzvy banky na úhradu dlhu zo dňa 21.02.2014 a zo dňa 12.03.2014, musel potom v konečnom dôsledku aj odvolací súd dospieť k rovnakému záveru ako dospel súd prvej inštancie a síce, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o splnení podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože nebola splnená druhá podmienka obsiahnutá v citovanom ustanovení, ktorá musí byť splnená súčasne a to, aby napriek výzve banky bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti peňažného dlhu. K splneniu tejto podmienky nemohlo vzhľadom na datovanie oboch predložených výziev v tomto prípade dôjsť, pretože zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá už dňa 27.03.2014, takže k uplynutiu 90 dní medzi týmito úkonmi nedošlo. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách pritom vyplýva, že práve od písomnej výzvy banky na úhradu začína plynúť lehota, počas ktorej musí byť dlžník v nepretržitom omeškaní viac ako 90 dní. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, v ktorom aj najvyšší súd uvedenú otázku vykladá rovnakým spôsobom, keď v odôvodnení uvádza „ rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej veci je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

14. Žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok postúpenia, čo spôsobilo nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobcu a teda i nedostatok jeho aktívnej legitímácie konštatovaný už prvoinštančným súdom, čo muselo viesť k zamietnutiu žaloby. Vzhľadom k vyššie uvedenému boli potom

irelevantné úvahy odvolateľa vo vzťahu k otázke, či na postúpenie celej pohľadávky postačovalo, aby bol žalovaný ako dlžník v kvalifikovanom omeškaní čo len s časťou peňažného záväzku.

15. Keďže odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celosti z dôvodu jeho vecnej správnosti vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

16. Vzhľadom k výsledku takto skončeného odvolacieho konania bol plne úspešný žalovaný a preto by mu v zmysle ust. § 255 CSP v spojení s § 396 CSP patrila plná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd však, berúc do úvahy skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny a žiadne trovy konania mu nevznikli, postupujúc v súlade so zásadou hospodárnosti konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

17. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).